

[Finansministeren]

10,1, 8,2 og 6,2 mia kr. i 1978-priser skal kunne nås ved udelukkende at mindske det offentlige varekøb, og når som resultat, at dette må mindskes fra 121 mia kr., der var det økonomiske råds udgangsskøn, til 96 mia kr. i 1983, målt i 1978-priser.

Det er ikke muligt for finansministeriet på det foreliggende grundlag at bekræfte de anførte tal. Dette beror for det første på, at der i budgetdepartementets fremskrivninger vedrørende den samfundsøkonomiske udvikling i en årrække frem er anvendt forudsætninger, der afviger fra det økonomiske råds fremskrivninger. For det andet er den ændring i det offentlige varekøb, som Bent Rold Andersen når frem til (en mindskning på 20 pct.), så stor, at det nok ligger på kanten af, at man kan regne med, at modelresultaterne har en passende høj sandsynlighed. Samtidig må det betragtes som urealistisk overhovedet at kunne spare 20 pct. af de offentlige udgifter ved at reducere det offentlige varekøb. I bestræbelserne for at reducere betalingsbalanceunderskuddet må der anvendes en bred vifte af økonomisk-politiske tiltag, hvori besparelser på de offentlige udgifter kan indgå.

Som nævnt af Bent Rold Andersen er der stor forskel i forskellige økonomisk-politiske tiltags virkning på betalingsbalancen. F. eks. vil lønudgifter til en offentligt ansat ikke i første omgang få virkning på betalingsbalancen, men først når den ansatte køber varer, der indeholder importerede varer, mens udgifter til offentligt varekøb med det samme får virkning på betalingsbalancen ved sit indhold af importerede varer.

Ferieforlængelsen blev gennemført som kompensation for to sparede dyrtidsportioner. Efter regeringens opfattelse skal forlængelsen derfor have en reel effekt for de ansatte.

I konsekvens heraf vil forslag om stillingsoprettelser inden for det statslige område ikke blive afvist af finansministeriet, når der ud fra en konkret vurdering kan påvises et reelt kompensationsbehov.

Det vil herved samtidig blive undersøgt, om en bedre udnyttelse af ressourcerne vil kunne tilvejebringes ved en mere hensigtsmæssig arbejdstilrettelæggelse.

Det er imidlertid klart, at ferieforlængelsen – ved opretholdelse af det nuværende aktivitetsniveau – vil kræve en personaleud-

videlse, idet mulighederne for at afbøde virkningerne af ferieforlængelsen gennem en mere hensigtsmæssig arbejdstilrettelæggelse på en række områder er meget begrænsede.

*) De to artikler er ikke optrykt her.

Spm. nr. 262

Til miljøministeren (15/1 80) af:

Maisted (FP):

»Når en erhvervsvirksomhed eller en offentlig virksomhed konstaterer, at der ikke er økonomiske muligheder for at opfylde gældende miljølove, men gerne viser deres gode vilje, hvorledes stiller ministeren og miljøstyrelsen sig så til sådanne problemer, og hvordan afgør man, hvornår der vises god vilje?«

Begrundelse

Danmarks Radio konstaterer, at miljøloven gælder for nogle, men ikke for andre.

Besvarelse (29/1 80):

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Den radioudsendelse, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, er mig ikke bekendt, men spørgsmålet leder tanken hen på den interesseafvejning, der er nævnt i miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3.

Denne bestemmelse nævner ganske vist ikke forurenerens gode vilje, som kan vise sig på mange måder. Ikke desto mindre er det en uskreven grundsætning for enhver udøvelse af myndighedsbeføjelse, at mål og midler afpasses efter hinanden, og herved vil det være ganske naturligt at skele til forurenerens gode vilje til at overholde loven.

Hvorledes dette så konkret skal ytre sig, må bero på den enkelte sags omstændigheder, men det siger sig selv, at den eventuelle gode vilje ikke alene klarer problemerne i miljøsager.

Spm. nr. 268

Til statsministeren (16/1 80) af:

Arentoft (FP):

»Vurderer statsministeren landets økonomiske situation som så alvorlig, at staten måske ikke vil være i stand til at indfri sine forpligtelser over for de borgere, der har investeret deres penge i statsobligationer, og vil